

Publicerad 2013-08-07 18:54 av södernatt

Om känslor.

Staden är fylld med ljud och jag har glömt bort hur tystnaden låter.

På ett sätt är det skönt.

Tystnaden speglar en viss överklighetskänsla.

En avsaknad av yttre intryck som låter en försvinna in i föreställningen
att alla intryck egentligen är inre.

Men i staden tycks intrycken krypa in genom väggarna.

De överväldigar en och lämnar en liten och maktlös.

Precis så som jag alltid har velat vara.

Flytandes med en ström av människor, av drömmar och viljor.

Förtryckt och förträngd.

Drunknandes i mängden.

Här i staden är mina skrik inte att urskilja bland alla andras.

Min rädsla ingenting jämfört med de verkligt utsattas.

När jag går ut ser jag till att ha på mig tillräckligt med kläder.

De öppna och blödande sårn syns inte under alla lager.

Utåt sett är jag vem som helst.

Ingen alls.

De inre intrycken är endast bilder.

Mina minnen en konstruktion och mina visioner bara abstraktioner.

I mitt rum är jag någon.

Skaparen, kanske upplevaren.

Bilderna är ibland för horribla för mig att hantera.

Här finns ingen kontroll och ingen högre makt.

Skaparen, upplevaren.

Jag.

Min misär.

Och jag flyr in i ljuden, i människorna.

De är liv och jag är den andra.

Upplevaren, skaparen, självmördaren.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren södernatt med Poeter.se id #43405 innehar upphovsrätten